

Fallefen: Det erede Medlem, der nu talte, saa vel som et Par andre, have bestandig talt om, hvormange Sparekasser der giver 4 pCt. De have sagt, at Tallet af dem er 351, men der er 32 Sparekasser, som give over 4 pCt., det bliver altsaa 383, saa at der altsaa i det Spieste kun er 19 tilbage, som give under 4 pCt. Det er imidlertid værd at lægge Mærke til, hvilke Kapitaler det er, der give 4 pCt., og hvilke ikke. Det er egentlig det, der er Spørgsmaal om, og ikke, om der er en Masse smaa Sparekasser rundt omkring i Landet, som give 4 pCt. Rente. Der er mange Millioner, der ikke give denne Rente, og det maa nærmere undersøges. Naar man gjør det, vil man f. Ex. se, at Sparekassen i Kjøbenhavn, saa vidt jeg erindrer, har nogle og fyrgetyve Millioner, som give $3\frac{1}{5}$ pCt., og Vitubenhavn, hvis jeg ikke tager feil, 24 Millioner, der give $3\frac{3}{5}$ pCt. Det er sandsynligt, at da der er 5 andre Sparekasser, som ligeledes give mellem $3\frac{1}{2}$ og 4 pCt., i det Hele 19 Sparekasser, som give under 4 pCt. — der er vel ogsaa nogle større mellem dem — saa kan man meget let komme til, at Halvdelen af de indestaende Sparekassemidler ikke give 4 pCt., hvad der er noget ganske Andet, end naar man siger, at alle Sparekasserne med Undtagelse af 19 give 4 pCt. Naar disse 19 nemlig veie lige saa meget som de 351 Sparekasser, saa stiller Forholdet sig lidt anderledes. Det er blot en simpel Retfærdighedsbemærkning, jeg gjør; min Stilling til dette Spørgsmaal har jeg ubivillig igaar. Der er en Bestemmelse i Sparekassekommissionens Forslag, som jeg savner i Regjeringsforslaget, og som jeg glemte at nævne igaar. Jeg skal blot læse den op, den lyder saaledes: Der maa ikke tilstaaa Laan af nogen som helst Art af Kassens Midler til Medlemmer af dens Bestyrelse eller til de ved den ansatte Bestillingsmænd, ligesom heller ikke nogen af disse Personer som Kautionist eller paa anden indirekte Maade maa staa i Gjældsforhold til Kassen". Jeg vil sætte megen Pris paa, at denne Bestemmelse blev optagen i Lovforslaget. Det er ikke saa sjældent, at en Sparekassestyrelse trækker Begyer paa Kassen; men det forekommer mig, at i Sparekasser maa netop Freltraabet være: ingen Begyer! Et Par af de senere Aalere have yttret sig om, hvad jeg ogsaa igaar tillod mig at nævne, nemlig Usikkerheden af en Gang at faae en Lov om vort Aktie- og Bankvæsen, men det ubeluffer jo ikke, at man nu kan modtage en Lov som den

foreliggende. Naar man saaledes bestandig, idet man saar forelagt Forslag til en Lov, vil sige: „den bør omfatte Mere“, kommer man aldrig frem. Vi havde forleden til Behandling en Lov om Levnetsmidler; mange Medlemmer ønskede, at den ogsaa skulde omfatte noget Mere, f. Ex. Varestoffer, som vare farvede ved Hjælp af Arsenik, men vi toge alligevel mod Loven om Levnetsmidler og vare nogentunde tilfredse med den. Man maa ikke forlange Alt paa een Gang, og selv om man kunde faae det, vilde man aldrig kunne blive færdig. — Der har været talt om Sparekassinspektører. Jeg skal ikke komme ind derpaa; men jeg vil dog henlede de Herrer's Opmærksomhed paa, at der er to Institutioner her i Landet, hvor Alting er i den bedste Orden, og hvor man saa at sige i en lang Aarvække aldrig har hørt, at der var Misligheder tilstede, det er vort Løds- og Postvæsen. Der har man Inspektører, som bestandig sendes ud, og som falde ned, uden at Noget aner det, og se Alting efter. Disse Inspektører have i en lang Aarvække gjort en ganske overordentlig Gavn. De have ogsaa gavnet, naar de falde ned paa et Steb, hvor maaste Alt ikke var ganske, som det burde være, idet de have raadet og hjulpet Vedkommende og sagt: Lad det nu være i Orden til den og den Tid, saa komme vi igjen og undersøge. Kort sagt, de have reddet mange Folk for Ulykke og sørget for, at Staten saa godt som altid har faaet, hvad den skulde have af disse overordentlig store Midler, som ere inde under disse to Institutioner. I det Hele taget, naar man kan faae udmærkede og dygtige Inspektører — jeg indrømmer, at det ikke er let — og man ikke har for mange af dem, men lader dem falde ned hist og her, saa ville de kunne gjøre overordentlig megen Gavn. Der er flere Forhold, hvor jeg vilde ønske saadanne Inspektører, der pludselig en god Dag kunde dumpe ned og sige: Lad os se, hvorledes Sagerne staa til. — Grunden, hvorfor jeg egentlig har begjært Ordet i Dag, var den, at det Forslag, jeg i Gaar tillod mig at fremsætte om Anvendelse af Overtskudet, efter de Udtalelser der fra et Par Medlemmer ere fremkomne herom, maa være misforstaaede. Jeg indrømmer, at jeg maaste ikke har udtrykt mig saa klart, som jeg burde. Naar jeg sagde, at Overtskudet skulde tilfalde de Smaa, sagde de Herrer: Hvorledes vil Du udfinde de Smaa? Jeg vil naturligvis ikke danne nogen privilegeret Klasse af de Smaa; Enhver som helst, han være nok saa rig og nok saa stor, kan